

proto kvalifikační řízení srovnávati s řízením administrativním, které předchází vydání nějakého rozhodnutí nebo opatření. Řízení kvalifikační je tudíž v oboru práva zaměstnaneckého řízení *sui generis*.

Třebaže určení kvalifikace úředníkovy tvoří v některých směrech skutkové předpoklady pro autoritativní úpravu jeho právních poměrů (vyloučení z postupu platového, vyloučení dotyčných let při určování služebního pořadí atd.), přece jen samo o sobě právní poměry ty neurčuje, a není tedy samo o sobě rozhodnutím nebo opatřením, jaké má na mysli § 2 zákona č. 36/1876 ř. z., pokud se týče § 2 zákona č. 3/1918 Sb., nýbrž je pouhým odborným dobrozdáním, které stranou nemůže býti napadáno samostatnou stížností před nss.

Č. 12.618.

Zaměstnanci veřejní. — Řízení správní. — Řízení před nss: * Ustanovení § 70 vlád. nař. č. 15/1927 Sb. o tom, že o opravě nesprávné výměry nebo výplaty služebních příjmů zaměstnanců státních drah rozhodují úřady státní železniční správy, je kryto ustanovením § 210 zákona č. 103/1926 Sb. Rozhodnutí taková jsou rozhodnutími správních úřadů o otázkách soukromoprávních ve smyslu § 105 úst. listiny a zákona č. 217/1925 Sb.

(Nález ze 7. listopadu 1936 č. 15.925/36.)

V ě c: Pavel R. ve Svibici (adv. Dr. Otto Sommer z Prahy) proti rozh. min. železnic v Praze z 27. září 1934 (za žal. úřad odbor. rada Dr. Břetislav Mikan) o započtení válečných půlletí do pense.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: St-l byl jako podúředník býv. Košicko-Bohumínské dráhy přeložen ředitelstvím stát. drah v Olomouci podle § 115 služ. řádu pro zaměstnance státních drah od 1. října 1931 do trvalé výslužby. Jeho žádosti o připočtení válečných půlletí do pense nevyhovělo ředitelství stát. drah v Olomouci výměrem z 11. února 1932 z meritorních důvodů. Odvolání st-lovo bylo nař. rozhodnutím zamítnuto, ježto nárok na připočtení válečných půlletí zanikl preklusí podle ustanovení § 70 vlád. nař. č. 15/1927 Sb., resp. § 21 a) stanov jednotného pensijního fondu Košicko-Bohumínské dráhy.

Nss uvažoval o stížnosti podané na toto rozhodnutí takto:

Jak st-l, tak žal. úřad vychází z právního názoru, že služební poměr st-le jako nepragmatikálního zaměstnance stát. drah je poměrem *práva soukromého*. Rovněž nss ve své konstantní judikatuře stojí na stanovisku, že služební poměr nepragmatikálních zaměstnanců státních drah je poměrem práva soukromého (Boh. A 10.635/33). Podle § 1 jur. normy vykonávají soudní moc v občanských věcech právních řádné soudy, pokud věci ty nejsou přikázány zvláštními zákony jiným úřadům neb orgánům. Jde tedy v první řadě o to, zda je tu zákonný předpis nějaký, který rozhodování o nárocích zaměstnanců stát. drah, plynou-

cích z jejich služebního poměru, svěřuje úřadům správním. Kdyby tu takového předpisu nebylo, nemohly by totiž úřady stát. správy železniční ve sporech o nároky takové vydávati autoritativní rozhodnutí, jimiž by právní posici zaměstnanců těch určovaly, a musily by se omeziti na pouhé prohlášení jako jedné ze stran tohoto soukromoprávního poměru. Neboť takové autoritativní rozhodování by bylo za okolností způsobilé uvést stranu v omyl o právním dosahu rozhodnutí toho a tím by mohlo rušivě zasáhnouti v práva strany. Rozhodnutí to bylo by vydáno úřadem k tomu příslušným a strana by se mohla stížností k nss domáhati toho, aby jako rozhodnutí úřadu nepříslušného bylo odstraněno.

Ježto v daném případě je spor právě o to, zda žal. úřad byl povolán, aby vydal autoritativní rozhodnutí ve věci st-lových odpočivných požitků, nemohl nss vyhověti návrhu žal. úřadu obsaženému v odvodním spise, aby stížnost byla v celém rozsahu odmítnuta pro nepřípustnost, a musil proto přistoupiti k projednání námitek ve stížnosti uplatněných.

Stížnost namítá, že žal. min. nebylo oprávněno o soukromoprávním nároku st-le rozhodovati jako úřad správní a nemohlo vysloviti, že nárok st-lův je prekludován, ježto prý § 70 vlád. nař. č. 15/1927 Sb. nelze považovati za normu, kterou rozhodování o soukromoprávních nárocích zaměstnanců stát. drah bylo přikázáno úřadům správním. To dovozuje stížnost argumentací, že § 210 plat. zákona č. 103/1926 Sb. byla vláda pouze zmocněna, aby platové a služební poměry zaměstnanců stát. podniků (a tedy i zaměstnanců státních drah) upravila podle zásad obsažených v plat. zákoně, kdežto otázka příslušnosti k rozhodování o soukromoprávních nárocích, není otázkou služebního a platového poměru. St-l má za to, že i z § 70 vlád. nař. č. 15/1927 Sb. plyne, že jím nemělo býti nic měněno na příslušnosti soudů k rozhodování o soukromoprávních nárocích, ježto po názoru stížnosti měl býti tímto ustanovením upraven jen interní poměr mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem co do formy uplatňování nároku. Ustanovení § 70 cit. vlád. nař. není prý tedy předpisem, jaký má na mysli § 1 jur. normy a zákon č. 217/1925 Sb. Soud nemohl tuto argumentaci stížnosti uznati za správnou.

Nařízení č. 15/1927 Sb. nemohlo by sice stanoviti, že ředitelství stát. drah a min. železnic jsou úřady správními, neboť k tomu by v § 210 plat. zákona nemělo zákonného zmocnění, leč nebylo také třeba, aby cit. vlád. nař. něco takového stanovilo, ježto již podle dosavadního právního řádu a zejména podle organizačního statutu pro stát. správu železniční č. 16/1896 ř. z. jak ředitelství stát. drah tak i min. železnic mají v určitých relacích postavení úřadů správních. Předpisem § 210 plat. zákona byla vláda zmocněna, aby platové a služební poměry zaměstnanců v podnicích státních, na které se nevztahují ustanovení první až sedmé části tohoto zákona, upravila podle zásad, na nichž je vybudován tento zákon, vlád. nař., případně služebním řádem. Nss spatřuje i v předpisech § 151 plat. zákona takovou zásadu, jakou má na mysli § 210 plat. zákona. Stanoví se tu postup, jakým způsobem lze se domáhati opravy nesprávné výměry

nebo výplaty služebních příjmů. Normují se tu nejen přípustné opravné prostředky, nýbrž i postup instanční, t. j. postup úřadů, jimž rozhodování je přikázáno. V úpravě té dlužno spatřovati úpravu zásadního rázu a dlužno tedy i úpravu instančního postupu úředního považovati za zásadu, jakou má na mysli § 210 plat. zákona.

Zmocnění daného v § 210 plat. zákona použila vláda v § 70 vlád. nař. č. 15/1927 Sb. a upravila tu služební poměry zaměstnanců stát. drah, pokud jde o opravu nesprávné výměry nebo výplaty služebních příjmů, způsobem téměř doslovně stejným, jako se stalo v § 151 plat. zákona. Stanovilo-li toto vlád. nař. v § 70, že rozhodnutí vydávají úřady, a určilo-li i postup úředních instancí úplně ve shodě s § 151 plat. zákona, nelze říci, že úprava ta vybočila z mezí daného zákonného zmocnění. Stejně tomu je, pokud jde o opravu nesprávné výměry nebo výplaty odpočivných požitků zaměstnanců stát. drah, neboť i v této příčině vláda, používši zmocnění daného v § 12 zákona č. 70/1930 Sb., stanovila v § 4 vlád. nař. č. 96/1930 Sb., že ustanovení § 70 vlád. nař. č. 15/1927 Sb. platí pro zaměstnance a pozůstalé po nich, jimž byly povoleny odpočivné platy podle uvedeného vlád. nař. Nss neshledal tedy, že by ustanovení § 70 vlád. nař. č. 15/1927 Sb. vybočilo z mezí zákonného zmocnění a že by bylo neplatné. Opačné tvrzení stížnosti je proto bezdůvodné. Pak ovšem dlužno nař. rozhodnutí považovati za rozhodnutí úřadu správního o nárocích soukromoprávních ve smyslu § 105 úst. listiny a zákona č. 217/1925 Sb. a byl žal. úřad příslušným, aby nař. rozhodnutí vydal.

Meritem otázky, zda st-li přísluší nárok v řízení správním uplatněný, se ovšem nss zabýváti nemůže. Stížnost sice namítá také, že žal. úřad, i kdyby byl příslušným autoritativně rozhodnouti, neměl st-lův nárok odmítnutí pro preklusi. Tím však se st-l snaží docílití přezkoumání nař. rozhodnutí v meritorním jeho obsahu, k čemuž nss není povolán.

Č. 12.619.

Zaměstnanci veřejní. — Školství. — Řízení správní: * Pro obnovu řízení ve věcech služebního poměru bývalé státní učitelky na Slovensku a Podk. Rusi, která nebyla ani trvale ustanovena ani přeložena na odpočinek podle vlád. nař. č. 226/1923 Sb., platí ustanovení zák. čl. XX:1901.

(Nález ze 7. listopadu 1936 č. 15.926/36.)

Věc: Marie Z. v Sevluši proti rozh. min. škol. a nár. osvěty v Praze z 19. července 1933 o pensionování.

Výrok: Stížnost se dílem odmítá pro nepřípustnost, dílem zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: St-lka, bývalá státní uherská dětská opatrovatelka v Sevluši, která byla v r. 1920 ze školní služby propuštěna, žádala podáním z 25. ledna 1924, resp. z 21. srpna 1926, aby byla přijata zpět na své místo, resp. aby byla podle vlád. nař. č. 226/1923 Sb. pensionována a aby jí byl poukázán zadržený plat.